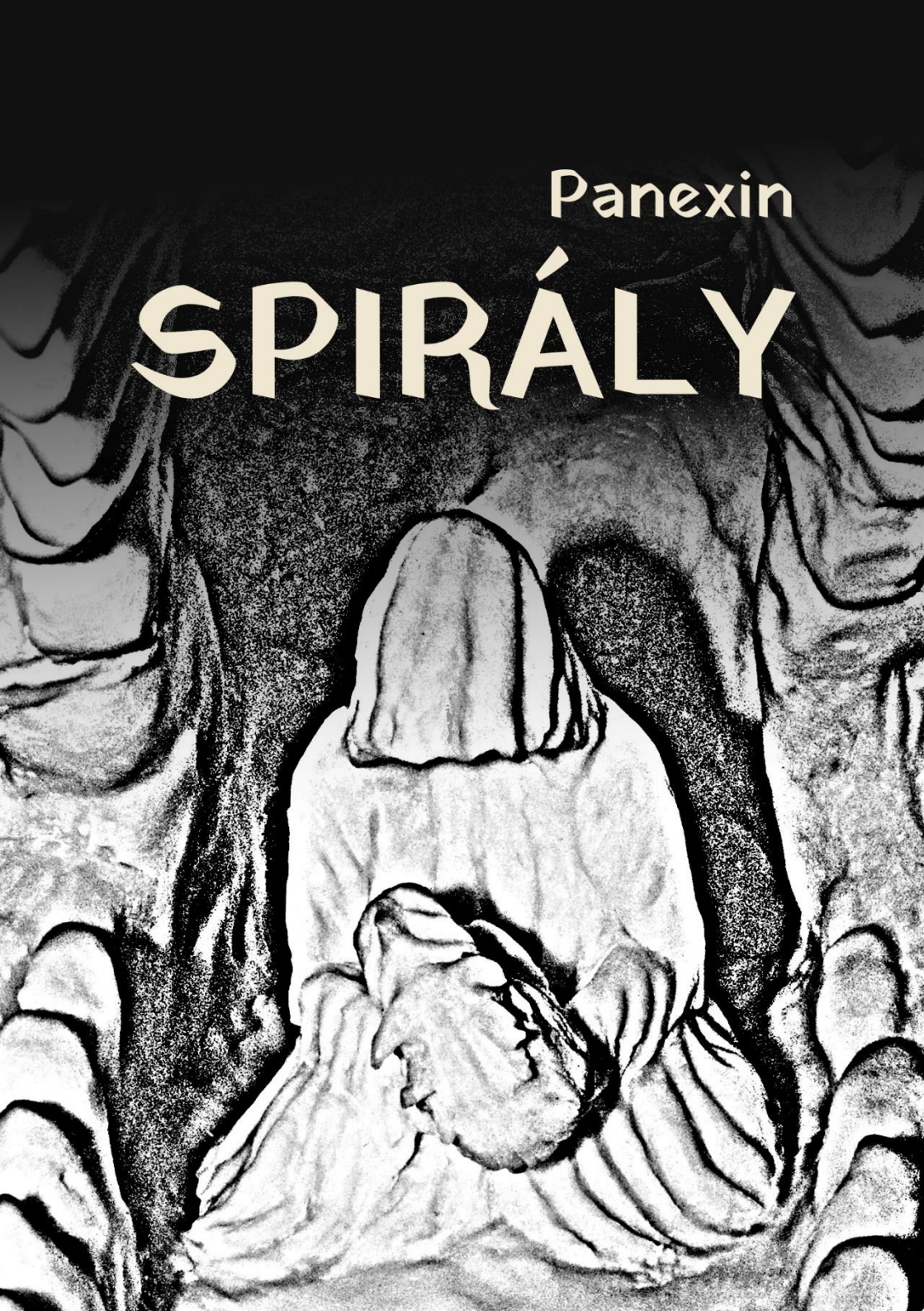

Panexin

SPIRÁLY

Spirály 1

Jaroslav Baron Panexin

1.

Chovám své naděje

v jádru hroutící se hmoty
a obavy jen lehce krouží jak komáři
okolo krvavých skvrn na bílé pláni
oddávajících se duši.

Jsem oblak dýmu a tepu azurem,
tvarován vichrem, křížován bouří,
propocen deštěm,
pohlcen do slunečních zástěn.

Jsem nadroben do života,
byl jsem roztříštěn svým zrodem,
hledám střepy svého štěstí,
hledám dary do hrobu své smrti.

Toulám se po spirále z paměti do nepaměti
a na pomníku mých žebravých dlaní
hledám čaru,
která vepsaná v nich není.

2.

Až vyprší má slova
do kamene v sobě
v ornamentu nitra
najdu si svůj hrob.

Až odejdu v pouštní čas,
až mě strhne hvězdy jas,
až mě vezme Ďas.

3.

V člověku se perou lidi
a Bůh mžourá mezi nimi.

A tak spolu já a On,
šaškové a vládci,
trestanci, milenci,
soudci, slepí střelci,
válíme se v obhroublém,
stěží trochu elegantním,
doživotním kotrmelci.

4.

Scházím po dávno mrtvém svahu.

Kus nevábne minulosti
leží na zlatých deskách stolu
s pavoučíma nohama
pod lustrem z uhnílého pařezu,
svítícího z rozpadu
a pro mé přání osvětlit zánikem.

Mám železné klouby a plastické prsty.

Listuji slovy tichého zbloudění,
tiššího zastavení

a neslyšného pádu do sklepení.

Dál známe jen orgastické šílenství

v kobkách tak těsných,

když zabalené v pavučinkách fikce,

dítě moje, nakojené z Mléčné dráhy,

přestáváš ohmatávat zdivo

a slabou ručkou prorážíš sklo do noci.

Volná a nebezpečná místa

nemůžeš procházet

se slzou na vlastní hrudi.

Skla se ostře zazubí

při výpadu ze špatného směru

a když chceš rukou opírat se ...

nech ta černá okna.

Nech černá skla překážet.

5.

Tam dole v údolí
leží mé pohoří.
Čeká, až dojím své maso,
čeká na hlad,
hlad – věčný žal.

Potom se vynoří
a v horách zahoří
ohnivý řeky žár.

(Vetkaný ve tkáních by malý svět vzplál)

6.

Prsty tisícerych stromů

ukázaly směr mé nevidomé duši.

Byla chorá z časů dravých ohňů,
kdy jí pohřbil temný dům,
kdy kat zbičoval dítě
v chaosu hluboké mlhy
a pro vidiny vidoucí muž ztratil zrak,
když v tmách pochoval svou zemi:

„Noc popře sama sebe,
až rozevře svou ránu
a já vám snesu černé z nebe,
až v srdci nasytím svou vránu.“

Prsty tisícerych stromů
ukázaly směr mé duši:
Jsou stejně slabé v koncích,
sílu kořenů však tuší.

7.

V Podstatě po ničem netoužím,
v Podstatě z ničeho nemám strach,
v Podstatě žiju si – v naprostém klidu,
v Podstatě jsem – více než šťastný.

Opravdu nelžu, ani nejsem šílený.
Bohužel však,
v Podstatě jsem slepý
a mám jen periferní vidění.

8.

Trhla mi vazem a řekla mi: Pojd'!

Zvědavě dotkla se odstínu krve,

šepotem spálila nebesa spásná

a tiše vrčela:

„Neboj se zatmění,

tvá duše, ta není

dávno už jasná.“

9.

Okouzlení

je důvěrně velejemné
sevření okolo srdce.

Uhranutí je sevření,
které překročilo práh
a za prahem bolesti
může být srdce
rozdrceno v prach.

10.

V praskajících ranách koním

bylo cosi na zhroucení
podbarveno třpytem
rozdrcených kostí ducha,
lesklých čelistí slov
a nehtů praskajících pod kopyty.

Světlo mělo na paprscích nehty,
praskaly pod živou váhou
a kola kočáru pro těžké myšlenky
drtila je v prach.

Koně byly dlouhoprstých vykradačů
chloupní mého srdce
a tak dávky jsou teď různé
a návaly jsou divoký.

11.

Nechám se nést.
Živočišným kraválem
kaskádami
světlapádu
z umučených hvězd.

Hlína a bezbřehé srdce

Hlína měla masku zeleného dítěte, nohy kozla a ruce podivně, nesouměrně hranaté, se špičatými, černými prsty.

Seděla, nemá ve svém poslání, na hromadě pulsujících, lidských srdcí.

Jednou za čas, který vnímala jen stěží, jako chvění v těle, jako cosi, co jí vyplňovalo, co drželo jí pohromadě a kolovalo v útrokách, tak jako krev uvnitř jejich smrtelníků, občas v čase, kterým žila, uchopila jedno srdce, ve svém tepu chvíli menší, chvíli větší, naplněné, aby dalo to, co vzalo, položila si ho do dlaně, obtěžkala, jemně zmáčkla, někdy lehce pohladila nebo bodla černým prstem a s bezvýrazným výrazem vrátila ho k ostatním – vřelým, rudým vesmírům schouleným v neklidném mase.

Byla záhadná a nevyzpytatelná, temně moudrá a nebo snad nevědomá, neomylně chybující, dokonale neúplná.

Na dně mlžných očí ukrývala mlčení.

Srdce ležela nehybná, jedno vedle druhého, zaklíněná mezi sebou, dotýkající se, vyplňující své prostory, a každé ze srdcí cítilo tep všech, i vzdálených, zakutálených daleko mimo, cítilo ten živoucí, bezvýjimečně daný pohyb, skrz membrány bližších, obklopujících a naléhajících.

Byla si tak podobná, srdce velikosti zaťatých pěstí, dýchající podle svého, přesto ale společně, ve své velké modlitbě. Zádumčivě, nadějně, hrozivě a konejšivě, nesměle a divoce, v bludném chaosu jasného řádu, který nikdo nepochopí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Spirály I.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.